

Burgum en omstreken

Nieuwsbrief no. 7, december 2020

Voorwoord

Het is ijsig stil rond PKV 'Burgum e.o.'. Het coronavirus verlamt onze hobby. We ontmoeten elkaar niet, alle happenings zijn afgelast en er zijn rond onze hobby anders geen activiteiten die we samen kunnen ondernemen. Het bestuur heeft sinds 30 september niet meer 'live' vergaderd en de onderlinge e-mails en appjes drogen zienderogen op. Het is ijsig stil.

Dat is niet goed, het komt onze hobby niet ten goede. De fut gaat er uit, het hoeft allemaal niet zo nodig meer. Althans, ik geef u mijn gevoelens. Natuurlijk hebben we eigenhandig onze konijnen en kippen geselecteerd. Vanzelfsprekend gaan we daar binnenkort weer leuke dieren uit fokken. Natuurlijk wordt het in 2021 beter, veel beter. Veel van ons zijn als eerste aan de beurt voor een anti-covid vaccinatie. Daarna moet het weer 'los' gaan. We zullen weer genieten van de jonge dieren, maar vooral van elkaar. Immers, dan houden we weer ons kleintje jongdierendag, onze gewone jongdierendag, onze Tytsjerksteradielshow, we gaan weer naar de show van Frisia, Harkema, Grootegast, Sneek., de Noordshow in Assen. Maar nu is het al zo lang stil, ijsig stil, unheimisch rustig en leeg.

Of sla ik de plank mis? Bent u minder mistroostig? Houden zo! In ieder geval willen we met deze nieuwsbrief de ijzige stilte doorbreken. We willen elkaar laten horen dat we er nog wel degelijk zijn, dat er leven zit in PKV 'Burgum e.o.'. Deze keer niet een lange rij belangrijke mededelingen, maar gewoon een paar berichtjes. Om te lezen onder de kerstboom, om rustig van te genieten. Hopelijk met een glimlach. Met dank aan mevrouw Van der Veen en Jan Posthumus.

Met vriendelijke groeten,
Wiebren de Jong

Geen verloting

Geen Tytsjerksteradielshow, dus ook geen verloting! Jammer dat onze dieren niet gekeurd kunnen worden. Helaas kunnen we ook niet een lootje bij Fokke kopen. Want dat is altijd een hele happening. Iedereen wil toch graag wat winnen. Of je nu vier of tachtig bent, dat maakt niet uit. Zoeken, speuren, turen naar het juiste nummertje. Gelukkig helpt de een de ander met de speurtocht die Fokke voor ons heeft uitgezet. Zo ontstaat er ook nog sociaal contact.

Echter, geen lootjes in 2020. Het mag niet, het kan niet vanwege corona. Voordat alle lootjes op de cadeautjes zitten, is er veel gebeurd bij de fam. Van der Veen. In augustus worden de prijsjes al bij elkaar geschooid: winkel in, winkel uit. We streven altijd naar 700 prijsjes en 300 'nieten.' Spannend altijd, zou het lukken? Elke zondagmiddag maar weer kijken hoeveel we weer hebben opgehaald. Alles wordt voorzien van een lootje + een lootje in een envelop. Zo kwamen er steeds meer tassen vol. Alle tassen worden in de serre gezet en op het eind van de rit zijn er meestal 17 tassen vol. Vervolgens moet alles naar sportzaal 't Heech te Noardburgum. Met hulp van Astrid komt alles netjes op de tafels terecht en dan kan het feest beginnen.

Het liep altijd als een trein. Waren de lootjes op, dan was er nog het draaiend rad. Ook altijd met heerlijke prijzen: rollades, worsten, taarten. Ik kan zo wel doorgaan. We haalden ook altijd een bak vol pepernoten voor de kinderen, die vrijdagmiddag langs kwamen tijdens de show. Ook haalden we emblemen voor de bekera's, poetsten we de bekera's. Er was altijd veel te doen en dat deden we met plezier. We hopen dat het in 2021 weer allemaal door mag gaan.

Mevr. Van der Veen, Burgum

Tatoeëren: aantallen

Tonnie Bakker stuurde ons een bericht over het tatoeëren. Jan Veldman en Tonnie hebben het afgelopen jaar toch nog 308 konijnen geknipt en van nummertjes voorzien. Daar stonden we toch van te kijken. Zo'n groot aantal voor een vreemd jaar! Blijkbaar hadden veel fokkers toch de hoop dat we in de periode oktober – januari volop konden showen met onze dieren. Daar leek het in de zomer ook erg op. De besmettingcijfers daalden en er mocht weer het één en ander. Een ieder had de verwachting dat het coronavirus bijna het land uit was.

Het virus nam ons echter lelijk bij de neus. Het lachte in haar gruwelijke vuistje toen het weer omsloeg en de dagen korter werden. Helaas vonden de oornummers niet hun weg naar de keurkaarten.

Vogelgriep

Een poosje geleden deed het vogelgriepvirus Friesland aan. Tijdens enkele fietstochten zagen we dode ganzen liggen in sloten en langs waterkanten. Een geluk bij een ongeluk. Hadden we niet in de coronapandemie gezeten, dan hadden de hoenderfokkers hun dieren thuis moeten houden. Geen hoenders in dat geval op de Tytsjerksteradielshow, Oneto en de Noordshow. En dat is niet leuk, daar is niets aan. Dit jaar voelde dat minder zwaar, want iedereen moet thuis blijven.

Oneto Digitaal

We hebben als PKV Burgum e.o. gelukkig onze jongdierendag kunnen houden, maar verder geen Tytsjerksteradielshow en ook geen shows van de naburige verenigingen. Zelf Oneto en de Noordshow werden geannuleerd. Maar gelukkig was er m.b.t. Oneto een alternatief. Ik hoorde dat Oneto op de aangegeven tentoonstellingsdatum van Oneto een 'Oneto Digitaal' organiseerde. Dat trok mijn interesse. Bovendien ontving ik via de secretaris van de Hollanderclub het vraagprogramma van Oneto Digitaal ook, deze was naar alle leden van de Hollanderclub verstuurd. Vanwege het 100-jarig jubileum was het Hollander konijn genomineerd als ras van het jaar. Dit was een extra stimulans om mijn fototoestel op te zoeken.

Nu ben ik geen fotograaf, maar toch mijn fototoestel opgezocht en de accu opgeladen. Maar hoe doe je dat precies, een konijn fotograferen. En hoe is de werking van mijn fototoestel ook alweer precies? Vragen dus.

Intussen kreeg ik in deze periode, via mail, een foto van een oranje rammetje. Een prachtige, klasse foto. Mooi recht op de benen. Maar daarmee komt de twijfel weer boven. Zo krijg ik ze nooit niet op de foto! Het vraagprogramma van de Oneto weer doorgenomen. Wat wordt er gevraagd, welke tips zijn er en waar moet je vooral op letten? Zo las ik o.a. dat er bij de tekeningdieren meerdere foto's van het dier ingeleverd moesten worden. Ook was er informatie welke ruimten en achtergrond geschikt zijn om foto's te maken. En ook dat je het vooral niet alleen moest doen.

Aan de gezinstafel vertelde ik mijn vrouw over mijn twijfels: zal ik wel of niet meedoen, om foto's in te zenden. En zie, de oplossing is meestal dichterbij dan je denkt. Zo ook nu. Er was één van ons gezin die mij wel wilde helpen om samen de dieren te portretteren.

De voorbereidingen konden beginnen. Het tijdstip van inzenden kwam steeds dichterbij. Er mocht niets misgaan. Ik ben zonder vaste

betrekking en heb dus alle tijd. Maar met mijn schoonzoon, met wisselende werktijden, lag het anders. Toch lukte het om een tijdstip af te spreken. Samen met mijn schoonzoon zijn we aan de slag gegaan. Ik als assistent, mijn schoonzoon als fotograaf. De linker- en rechterzijkant, achter- en voorkant (snuit/bles/kopplaten), manchetten of van een onderband. Niet altijd in die houding, die we wensten of met de juiste belichting, maar het was wel leerzaam. Ik weet nu een fotomodel ben je niet zomaar. Er is echt veel oefening en training voor nodig. Enkele dagen later, maar mooi op tijd, een vijftal collagefoto's ingestuurd.

Het is de hoofdprijs niet geworden, maar het was wel leerzaam, de beoordeling(en) van de dieren op de foto's is minimaal. Bij een normale keuring voelt en kijkt de keurmeester en heeft hij contact met het dier. Alle foto's en uitslagen stonden op www.oneto.nl, onder keuring 2020.

Jan Posthumus

Ewoud Nijdam

Heeft u het artikel over Ewoud al gelezen in het decembertijdschrift van KleinDierMagazine? Geschreven door Gerrit Grooten? Mooi, hoe Gerrit 'út 'e skroeven' is over Ewoud: over zijn prachtige,

imposante konijnenhokken, over zijn netheid en correctheid ('Pietje Precies'), over zijn prachtige dieren en zijn vernieuwende visie op de Chinchilla's, over zijn vriendschappen met andere fokkers, over wie Ewoud is. Gerrit neemt woorden in de mond als 'nog nooit eerder gezien in al mijn jaren waarin ik fokkers bezoek.' Gefeliciteerd Ewoud met het prachtige artikel. Daar mag je trots op zijn. In ons hart zijn we allemaal een beetje trots dat we zo'n medelid mogen hebben binnen onze vereniging.

Tatoeëren: anders dan anders

Het tatoeëren ging dit jaar anders dan anders. Elke tweede woensdag van de maand stopte Jan Veldman om 19.00 uur op de Noordersingel te Burgum. Fokke had dan alles al in gereedheid gebracht zodat Jan direct kon beginnen. De leden die hun konijnen getatoeëerd wilden hebben, brachten hun bak of kist bij Fokke. Jan deed daarna samen met Fokke zijn werk. Geen gezellig praatje, geen koffie en een plak cake. Nee, de nummertjes in de oren en weg maar weer. Jammer dat het zo moest, maar gelukkig kon het tatoeëren toch doorgaan.

In 2021 hopen we weer op een nieuwe fok en komen we hopelijk weer op de gewone manier naar de Noordersingel.

Mevr. Van der Veen

Twee kerkhoven

Een gezegde luidt: 'Wie kippen heeft, heeft ratten.' Deze wijsheid lijkt te kloppen. Heel veel mensen die voor de hobby of voor een eitje kippen verzorgen, nemen ongewenst ook de taak op zich van rattenverzorger. Althans, wij behoren ook tot deze bevoorrechte categorie: twee diersoorten voor dezelfde prijs. Het kan niet beter, zou je denken.

Echter, slechts weinigen zijn blij met hun tweede diersoort. Integendeel, wij haten deze dieren met hun spitse snuit, hun kraaloggjes, hun gore bruine vacht en hun veel te lange staart. Overigens schijnen het intelligente dieren te zijn, die elders op deze wereld mensenreddend zijn. Maar daarover straks meer. Wij bestrijden ze met een grote onverzettelikhed. En krijgen een dergelijke houding terug. Ze zijn vrijwel niet uit te roeien. Het enige wat overblijft is deze dieren in toom houden. Dat lijkt te lukken door wekelijkse, gerichte activiteiten.

Bruine ratten verblijven graag op een vochtige plaats, bijvoorbeeld in een onnozel slootje waar zomers nauwelijks water in staat. Of onder de tegels van een schuurtje. Favoriete plekken zijn ook plekken waar brandhout ligt opgeslagen. Met natuurlijk in de buurt voedsel. Wat maakt eigenlijk niet uit. Zolang de maag maar gevuld kan worden: een ei, een kuiken, een kip, hanenvoer, maar legkorrel is ook geen probleem. Een kikker gaat er ook in als koek. Ratten delen ook dolgraag vogelvoer voor de mezen en mussen. Niet om direct op te eten. Nee, het meesten vreten nemen ze mee naar een geheime plek. Ook eten ratten graag van ons voedsel en hiermee kunnen zij ons voedsel besmetten met bacteriën en ziektes. De ziekte van Weil is het belangrijkste voorbeeld van een ziekte verspreid door ratten. Een ernstige kwaal met als symptomen hoge koorts, ontsteking van één of beide nieren, leverontsteking, bloedingen, enz. Nog niet zo lang geleden raakte een boer in onze buurt ernstig ziek bij het schoonmaken van de waterbakken waar de koeien zomers uit drinken. Geen lieverdjes, die bruine ratten!

Sinds we kippen houden, bestrijden we de dieren. Met rattenvergif, maar vooral met een rattental. De val staat gedurende drie – vier weken op een vaste plek langs een wand of rand. Een beetje gemengd voer er in en elke week is het wel een keer raak. Soms wel drie van die kleine, onnozele ratjes in één keer. Soms een dikke, bijna compleet uitgegroeide rat. Met kooi en al hang ik ze 5 – 10 minuten in de vijver. Dan staakt het gekrijs wel en graaf ik ze diep weg in de tuin. Maar nooit zijn ze op, altijd is er weer een nieuwe meute die opstaat. En niet uit het graf in onze tuin.

Dit voorjaar werd het wel erg gortig. We hadden het eerst niet door. Het was vakantietijd. We hadden ruim 30 jonge hennen en hanen van ongeveer 2 maanden oud in een grote ren. Ik was een week op vakantie geweest en daarna Arjen ongeveer twee weken. Toen hij terugkwam, was het eerste wat hij meldde: "Wat zijn er nog weinig hanen?" Ik knikte, want zoiets had ik me een paar dagen geleden ook bedacht. Tellen, dus! Ongeveer de helft van de hanen en hennen was vertrokken! Er was niets te vinden of te zien. Enkel de paden waarlangs de ratten normaliter hun gang gingen. Niks bijzonders, dus.

Toch besloten we de overgebleven jonge 15 – 16 hanen en hennen 's nachts op te sluiten in het nachthok. Vervelend, want dan moet de baas van de kippen 's morgens ook vroeg van stok om de jonge dieren weer

los te laten. Maar ja, je moet wat voor je kuikentjes over hebben.

Wat schetst onze verbazing de volgende ochtend om zes uur! Een in de nek gegrepen oude hen, die in de aanpalende ren zat. Dood. De hen lag op de grond voor een kleine opening in het gaas bij de grond. Blijkbaar kon de doodgebeten hen niet door het gat. Er ging een schok door mijn lichaam.

Arjen keek later ook heel bezorgd: een steenmarter! Dat dier heeft dus onze kuikens en onze hen te grazen gehad.

Mijn dochter wist een nachtcamera te ritselen. Deze camera installeerden we in het hok met oude hennen. Voor de zekerheid sloten we de hennen ook op in hun nachthok. Wel legden we enkele eieren klaar. De volgende ochtend waren de eieren spoorloos verdwenen. Op de nachtcamera zagen we de dader: een grote rat met een onmetelijke staart. Hij rolde en duwde de eieren naar een gaat in het gaas. We beseften dat ergens onder onze schuur of onder onze brandhoutstapels een kerkhof van geringde jonge hennen en hanen moest liggen. Dus twee graven in onze tuin: eentje voor kippen en eentje voor ratten.

Met een verbeterd blik ben ik gestart met een intense bestrijding, te meer daar we enkele dagen later zagen hoe een rat een mus te grazen nam bij een vogelvoerautomat: ongeveer tien meter van ons terras. De volgende dag zagen we een rat door onze vijver zwemmen en een kikker grijpen. Op internet speurde ik naar een definitievere aanpak van onze vijanden. Ik kwam uit bij een filmpje uit de Franse hoofdstad Parijs. Jan Westerhof had me er attent op gemaakt.

Sinds deze zomer heb ik op allerlei plekken waar ik ratten vermoed, bakjes staan. Onder de pallets waar brandhout opgestapeld is, in de kippenhokken, onder de konijnenhokken, enz. De bakjes vul ik met

heerlijkheden. In maak een mengsel van 100 gram gips (gekocht bij een bouwmarkt), 100 gram bloem of (mais)meel, 60 gram suiker en volop rattenvergift. In elk betonnen bakje komt een schep van dit mengsel. Bij het mengsel voeg ik een dikke eetlepel pindakaas of pindasaus en meng dit door elkaar. De pindakaas of –saus zoveel mogelijk onderop. Nog een paar korrels gemengd graan erover... en de bakjes geef ik een plekje. Zo heb ik tien bakjes staan. In de kippenhokken gebruik ik rattenvallen, waarin ik veilig voor de kippen het mengsel kan wegzetten.

Elke week ga ik de bakjes langs. Ook mijn rattental is paraat. In de eerste weken ving ik bijna elke week een rat in de val en waren de bakjes met het giftige mengsel leeg. Sinds een maand vang ik geen ratten meer. Ook de gangen in het kippenhok zijn verlaten. De bakjes zijn op bepaalde plekken leeg. Op andere plekken smullen de ratten (of de muizen) nog van mijn bereide maaltijd. Mijn conclusie is dat de ratten er nog zijn, maar dat de zaak beheersbaar is. Collega-fokker Harm Bruins uit Genemuiden, die onlangs bij ons op bezoek was, gaf advies: "Hou ze aan het voer, Wiebren." Dat doe ik dus maar. Trouw vul ik elke vrijdagmiddag de bakjes met gips, meel en suiker met wat pindakaas voor de reuk en de smaak.

Graag hoor ik tips van collega fokkers om mijn aanpak nog te verfijnen. Graag jullie reacties!

En.....bij het bekijken van onze website kwam ik een prachtig filmpje van Jan Westerhof tegen op onze website www.pkv-burgum-eo.nl Met een nachtkijker brengt Jan een rat in beeld, die zijn weg zoekt in Jans schuur. De rat is niet alleen! Goh, ik sta perplex. Dit filmpje moet u zien! Met tekst en achtergrondmuziek. Zo vredig!!!!

Onlangs werd mijn verharde hart m.b.t. ratten aanmerkelijk verzacht. Ik las een artikel over hoe ratten levensreddend waren voor de Cambodjaanse bevolking. Ik was verbaasd. Ik wilde u deze visie op ratten niet onthouden.

Mijnensnuffelende rat wint gouden medaille

Maak kennis met Magawa, een bommenruimende rat, en wat voor één. Magawa heeft al zoveel landmijnen ontdekt, dat het knaagdier daarvoor de hoogste onderscheiding voor dieren heeft gekregen: de 'PDSA Gold Medal.'

Dat ratten slimme dieren zijn en een ongelofelijke neus hebben, weten ze in Cambodja maar al te goed. Ze helpen in dit Zuid-Aziatische land met een belangrijke taak: het opruimen van oude bommen. Een van de ratten, Magawa, kreeg daarvoor deze week een kleine gouden medaille.

De prijs werd uitgereikt door de Britse dierenorganisatie PDSA. Deze organisatie reikt elk jaar een prijs uit aan een bijzonder dier, maar normaal gaan daar politie- of reddingshonden mee vandoor. Voor het eerst bungelt er ook een medaille, in miniformaat, aan het werktuigje van een rat. Magawa heeft in de afgelopen zeven jaar van zijn carrière liefst 39 landmijnen gelokaliseerd.

Na jaren van gewapende conflicten is de bodem van Cambodja letterlijk veranderd in een mijnenveld. Er zouden nog zes miljoen onontploffte explosieven liggen. Tientallen mensen worden ieder jaar gedood of raken gewond doordat ze op het explosief stappen. Cambodja heeft het hoogste aantal amputaties ter wereld.

Magawa is een kei in het herkennen van de geur van oude bommen. Samen met tientallen andere ratten heeft hij hiervoor een lange training gehad. De ratten wordt geleerd om de chemicaliën binnenin de landmijnen te detecteren. Omdat ze hun aandacht daarop vestigen, negeren ze rondslingerende stukjes metaal. Daardoor kunnen ze veel sneller en efficiënter werken dan een metaaldetector. Door hun lichte gewicht lopen ze bovendien minder gevaar dan andere dieren of mensen om zich op de mijnenvelden te wagen. Ze zijn te licht om de mijnen te triggeren. Ratten zijn dus de perfecte dieren om de bommen op te sporen.

Magawa is zo snel dat hij een gebied ter grootte van een tennisveld kan afwerken in een half uur. Iets waar een mens met een metaaldetector vier dagen voor nodig heeft. Zodra de rat de bommen ruikt, krabt hij met zijn pootjes aan de bovenkant om zo hun begeleiders te alarmeren. Daarna zorgen mensen ervoor dat de bom onschadelijk wordt gemaakt. Dat betekent dat hij heel voorzichtig tot ontploffing wordt gebracht of de bom wordt uitgezet. Daarna is de plek waar de bom lag niet meer gevaarlijk.

Bij de uitreiking van de prijs kreeg Magawa een speech van de directeur van de Britse dierenorganisatie: "Het werk van Magawa redt mensenlevens en verandert het leven van alle mannen, vrouwen en kinderen die impact ondervinden van landmijnen. Elke ontdekking die hij doet, verkleint het risico op verwonding of overlijden voor de lokale bevolking. We zijn verheugd hem deze onderscheiding te overhandigen."

[Bewerking van een artikel van \[www.hln.be/wetenschap-planeet/dieren/-belgische-mijnensnuffelende-rat-krijgt-gouden-medaille-voor-dierlijke-dapperheid-en-moed~abe214d4/?referer=https%3A%2F%2Fwww.bing.com%2F\]\(http://www.hln.be/wetenschap-planeet/dieren/-belgische-mijnensnuffelende-rat-krijgt-gouden-medaille-voor-dierlijke-dapperheid-en-moed~abe214d4/?referer=https%3A%2F%2Fwww.bing.com%2F\)](http://www.hln.be/wetenschap-planeet/dieren/-belgische-mijnensnuffelende-rat-krijgt-gouden-medaille-voor-dierlijke-dapperheid-en-moed~abe214d4/?referer=https%3A%2F%2Fwww.bing.com%2F)

Onze website!

We hopen dat u regelmatig kijkt op onze keurig onderhouden website. Jan Westerhof besteedt daar veel aandacht aan: de stille krachten in onze club. We maakten u al attent op het prachtige filmpje over een zielige rat. Maar op de site staat ook een wandeling van Jan met één van zijn hanen door zijn herfsttuin. Het filmpje laat ook iets zien van Jans prachtige dierentuin. Tenslotte willen we u wijzen op een artikel over vogelgriep in het Fries-Groningse grensgebied.

Bedankt Jan, elke keer zijn we weer onder de indruk hoe je onze site bijhoudt en op hoog niveau brengt. Zoek de artikelen eens op, op de website www.pkv-burgum-eo.nl bij 'berichten': de rechterkant van de startpagina van onze website.

Kerstverhaal

In het kippenhok van Coenraad is het een gezellige boel. Een paar Hollandse krielhennetjes pikken in een winterwortel die baas Coenraad in de ren heeft gegooid. Twee hennen woelen in het zachte zand. Twee andere dames doen verwoede pogingen om vliegjes te vangen. Drie kippen trekken een korte sprint, vliegen op en landen net voor de omheining van de buitenren. In een hok verderop kraaien twee jonge hanen: luid en met verve laten ze horen dat ze er zijn.

In het binnenhok zitten drie hennen op stok. "Hé, hebben jullie 't eerste eitje al gelegd?", vraagt de overjarige Hermien. José en Janke schudden hun kippenkop. "Maar ik voel wel wat", zegt José, "een opgeblazen gevoel. Zou het dat kunnen zijn?" "Dat zou goed kunnen", kakelt Hermien. "Ik zie dat je al een groter kammetje krijgt en het komt ook al mooi op kleur. Misschien ben je op het eind van de week je eitje wel kwijt", zegt Hermien geruststellend.

Saai

Ongedurig wippen de dames van hun ene op hun andere poot. Verveeld staren de dames voor zich uit. Hermien slaakt een diepe zucht. "Het is dit jaar overigens maar een saaie bedoening", mijmert

Hermien. "Vorige jaar kwam Coenraad elke dag naar mij kijken. Dan mocht ik op z'n hand zitten en dan streek hij over mijn veren. Dan mompelde hij: 'Goh, wat ben jij een mooie meid. Wat een mooie brede veren die schitterende pepering....'. Vorig jaar heeft Coenraad me zelfs een paar keer gewassen", vertelt Hermien.

"Gewassen?!", roepen José en Janke verbaasd

"Ja, ja", heel bijzonder. "Wassen en opka(ke)lefateren", kakelt Hermien een beetje verwaand. "Maar Hermien, moest jullie in een wasmachine? Dat is toch vreselijk?", vragen de twee meiden verschikt.

Schoonheid

"Nee, ik hoefde niet in de trommel. Coenraad bette voorzichtig de uiteinden van mijn veren in een teiltje met zeepsop en poetste mijn veren schoon. Net zoals mijn kam, mijn poten en ook rond mijn poepgaatje. Dat voelde wel een beetje intiem. En toen werd ik geföhnd. Heerlijk, och, zo warm, zo fijn, zo zalig! Ik krijg nóg de kriebels als ik er aan denk", giechelt Hermien. "Maar daar bleef het niet bij. Coenraad lakte mijn kam met olie. Ik glom als een spiegelkje! Jullie hadden 't moeten zien, dames, om door een ringetje te halen." Even is Hermien weer terug in de tegenwoordige tijd. Parmantig slaat ze haar vleugels uit. Vergenoegd kijkt ze om zich heen. "Ik ben nog steeds een schoonheid", prevelt Hermien stillletjes.

"Je ziet er nog steeds prachtig uit, Hermien. En dat op jouw leeftijd", kakelt José, om haar tante wat veren in haar bips te steken. "Maar waarom tutte Coenraad jou zo op? Dat doet onze baas dit jaar helemaal niet bij ons."

Corona

“Nee, dat klopt. Iets met corona. Daar heeft Coenraad het zo nu en dan over. Net zoiets als vogelgriep. Daarom zijn er dit jaar geen tentoonstellingen. En laat ik daar vorige jaar nu net de blits hebben gemaakt. Ik denk trouwens dat jullie geen kans maken op zo'n tentoonstelling. Kijk Janke, jouw veren slepen over de grond, jij bent te laag gesteld. En ik zie ook dat jouw oogbol niet precies in het midden zit, José. Dan wordt het niks.” José en Janke luisteren met grote aandacht naar Hermien, die even haar rug kromt en een veertje op de juiste plek schuift. “Maar wat gebeurt er dan op zo'n tentoonstelling, Hermien, moest je daar mooie kukeltoontjes laten horen?”, vraagt Janke.

“Ach, meid je snap er ook niets van. Het is geen kakeltentoonstelling maar een schoonheidswedstrijd. Een wedstrijd voor de mooiste hennen en hanen van Nederland. Helaas horen jullie daar niet bij. Maar ik wel”, antwoordt Hermien. “Coenraad liet me daar uiterst voorzichtig in een kooi glijden. Hij streek nog eens over mijn rugveren en zette mijn staartveren in model. Toen deed hij het deurtje naar beneden. Hij deed een stap naar achteren en keek mij aan. Geloof 't of niet, maar volgens mij zag ik tranen in zijn ogen. Ik werd helemaal week van binnen, ik smolt bijna. Er kwamen nog een paar mannen bij staan. ‘Je hebt ze weer mooi, Coenraad!’ zeiden die kerels, terwijl ze me ietwat zuinigjes bekeken.’ Voor mijn zusjes in de kooien naast me hadden ze geen aandacht. Alleen voor mij.” Hermien kijkt dromerig voor zich uit.

“En toen, Hermien?”

Slapeloze nacht

Hermien schrikt wakker uit haar dagdromen. “O, nou, toen verdween Coenraad. We zaten daar met z'n vieren, mijn zusjes en ik. En nog heel veel andere kippen, groot en klein. En ook van die eigenwijze hanen, die de hele nacht zaten te kukelekuen (lees: schreeuwen). Haantjesgedrag! Het was een lange nacht zonder lekkere zitstok. Bovendien bleef het licht aan. Jeetje, wat een herrie. Het stonk naar die stomme, harige konijnen verderop. Een slapeloze nacht. Gelukkig maakte de volgende dag alles goed.”

Toe, Hermien, vertel verder. Je maakt het zo spannend.”

“Nou, luister”, zegt Hermien. “De volgende morgen trippelde er een heertje in een lange witte jas langs de kooien. Her en der schoof hij het deurtje van de kooi op en neer. Ook bij mijn kooi. Ik schrok me een hoedje. Mijn zusjes vlogen met hun kop tegen de bovenste spijlen. Plotseling stak hij een glimmend stokje in mijn kooi en bewoog het staafje tegen mijn poten. Ik wist niet waar ik het moest zoeken. Toen opende het mannetje mijn kooi en greep me vast. Ik deed nog een poging om te ontsnappen maar ik kon geen kant op.”

“Kneep die enge kerel je echt?”, vroeg Janke verschrikt.

Brilletje

“Dat viel mee, hoor. Ik mocht op zijn hand zitten. Hij tuurde naar me over zijn briljetje en bestudeerde me van alle kanten. Ondertussen streek hij langs zijn snorretje en prevelde: ‘fraai van bouw en type, mooie ruglijn, beetje flitter, mooie brede staartveren, fijne pepering op rug, zeer goed op vleugels, goede beenkleur.’ Toen gooide hij me met een zwaai terug in mijn kooi, terwijl hij riep: ‘F96’. Of was het F16. Vervolgens schoof de man zijn stoel op en begon met zijn stokje in de kooi van mijn zusje te prikken. Ik trilde over heel mijn lijf en stond stijf van de adrenaline. Van schrik liet ik pardoos een eitje vallen”, vertelt Hermien in geuren en kleuren.

“Heeft Coenraad je toen weer opgehaald en in ons hok gedaan?”, vraagt José.

Ja, 's avonds kwam Coenraad. Zenuwachtig trok hij de kaart naar zich toe die aan mijn kooi hing. Coenraad probeert de onleesbare geheimtaal te ontcijferen. Ik zag mijn baasje opfleuren, er kwam een grijns van bakkebaard tot bakkebaard op zijn gezicht. Vol trots, een beetje schokschouderend, een klein traantje wegpinkend, hoorde ik hem fluisteren: 'Mijn Hermientje, mijn oogappel, je bent geweldig, ik hou van jou'.

José en Janke zitten op het puntje van hun stok. "Natuurlijk", vervolgde Hermien met arrogante stem: "Ik wist wel dat ik bijzonder mooi ben, maar het is toch fijn om dat eens van een ander te horen. Nou dames, klonk de stem van Hermien, ik laat jullie in de steek. Ik zie dat de legbak beschikbaar is. Ik trek me even terug."

Reacties

We horen graag wat u van de nieuwsbrief vindt! Fouten, commentaar, feedback, uw ondersteuning,...

Bestuur:

Wiebren de Jong	voorzitter	tel. 06-57331316	wiebren.jong@planet.nl
Tonnie Bakker	secretaris/ tatoeëerder	tel. 0511-452283	ad.bakker@knid.nl
Jan Posthumus	penningmeester	tel. 06-21855828	j.posthumus77@upcmail.nl
Fokke van der Veen	materiaalbeheer	tel. 0511-461862	veen.80@kpnmail.nl
Reinder Prins	lid	tel. 06 – 22758201	reinderprins@live.nl
Johannes Dijkstra	tentoonstellingsecr.	tel. 0512 - 778708	j.dijkstra33@gmail.com
Jan Veldman	tatoeëerder	tel. 0566-652978	j.veldman8@upcmail.nl

Trigreppel 17 Akkrum 06-52137197

We wensen jou -

en hen die jou

omringen

Het allerbeste

voor het nieuwe

jaar.

Geluk in grote

en in kleine

dingen,

*Maar bovenal:
gelukkig met
elkaar*

Burgum en omstreken